

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. De præcepto suscipiendi Confirmationem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

ex D. Thoma approbatam ab alijs, tradit & abunde confirmat Suarez in *tr. scilicet. 2.* Sufficit fundamentum illius attigisse. Nempe, quod in ijs, quae sunt iuris diuini, absolute & simpliciter dispensari non possit, nisi iuxta modum & mensuram ipsomet iure diuino statutam & concessam. Ius autem ministrandi hoc sacramentum, sit diuinum; lege ordinaria concessum solis Episcopis. Pro quo post Innocentium in cap. vnicio De sacra unctione §. penultimo, Concilium Florent. loco cit. in argumentum adfert, quod de solis Apostolis (quorum vicem tenent E. & P.) legatur Actuum 8. & 19. quod per manus impositionem Spiritum sanctum darentur; atque loco illius impositionis manus, Confirmatio datur in Ecclesia. Ex alterius vero commissione, quam Summi Pontificis; vel alteri, quam Sacerdoti facta: tale ius concedi posse Christi institutione, nulla traditio vel usus communis Ecclesiae ostendit. Vnde non videtur esse asserendum, praeterquam cum constet, quod si alius quam Episcopus absque Papae commissione confirmaret, sacramentum sit nullum, ex cap. Manus, De consecr. distinct. 5. & cap. Quanto, De consuetudine.

Quarta propositio est: Quemcumque Episcopum vere consecratum, sufficientem ministrum esse huius sacramenti, etiam si haereticus sit, excommunicatus, aut degradatus: ita ut Ecclesia nequeat facere, quin sacramentum Confirmationis, ab eo datum sub debita materia & forma, ac intentione, sit validum, etiam si peccet illud ministrando. Hanc quoque late persequitur Suarez in *ead. disput. 36. scilicet. 2.* Sed nobis quoque sufficit fundamentum attigisse: nempe, quod Episcopus institutione Christi sit ordinarius huius sacramenti minister: neque ex eo quod haereticus sit, aut aliter ab Ecclesia praecisus, desinat vere Episcopus esse, cum Episcopalis consecratio de leuibus non sit; sicut nec est iterabilis. Consequenter ergo erit de se verus Confirmationis minister, tanquam non priuatus ordine neque caractere, sed solum vsu illius legitimo.

Ceterum cum ad pastorem, quam Episcopus debet gerere curam ouium suarum, spectet huius sacramenti diligens administratio (propter necessitatem scilicet, qua ex cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. in hoc mundo videtur tota aetate inter inuisibiles hostes, & pericula gradendum est) mortaliter peccat Episcopus ille qui multo tempore negligenter talem administrationem omittit, ex Angelo in verbo Confirmationis sacramentum §. 1. & Sylu. in verbo Confirmatio diuina, quest. 2. Quod pariter dicendum est de ministrante indigne: siue per omissionem aliquam substantialium culpabilem, siue per notabilem irreuerentiam, qua administrat sine interiori dispositione, & sanctitate debita; aut non seruata circumstantiarum solemnitate, requisita ad tantum sacramentum. Quod etsi non est ad salutem absolute necessarium sicut baptismus, est tamen dignitate maius illo, magisque venerandum, ex cap. De his, De consecr. dist. 5. Adde etiam, quod ex Palud. & Sylu. habet Suarez in *su. disp. 38.* peccare quoque grauius, confirmantem in sua dioecesi eos qui sunt alieni, aut in aliena dioecesi illos qui sunt sui, nisi ad id acceperit facultatem: quia illegitima esset talis administratio huius sacramenti, & dissidiorum fomes, ideoque graue peccatum. Propter quod tamen non incurret ipso iure censuram, aut irregularitatem aliquam: quia id non inuenitur in iure expressum.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De suscipientibus Confirmationem.

DE his etiam quid sit tenendum, aliquot propositionibus declarabimus.

Prima est: Omnem hominem baptizatum capace esse Confirmationis. Hae patet ex cap. Omnes fideles. De consecr. dist. 5. Et confirmatur, quia omnes baptizati adscripti sunt militiae Christi: in qua ad pugnam opus habet roborate ipsos Spiritus sancti gratia, a Christo sine determinatione certarum personarum, fidelibus suis promissa. Quae gratia est sit effectus huius sacramenti: si uidem capaces erunt omnes baptizati, seu adulti, seu infantes, seu viri, seu foeminae, seu sani, seu aegri, & sic de ceteris. Nec obstat quod aliqui ex

baptizatis non sunt apti ad talia in pugna, ut infantes, & auctores, qui expertes sunt rationis. Nam etiam ipsi apti sunt ut armentur ad pugnam, & ut per characterem consignentur in milites Christi: atque ut perfectionem, seu augmentum gratiae habitualis recipiant: quod quidem est ipsos capaces esse huius sacramenti, ac effectus illius. Quo effectu ipsos fraudari non est consentaneum: ut nec constitutos in articulo mortis. Videri potest Suarez *disput. 35. scilicet. 2.*

Secunda propositio est: Baptismo catenem non esse capace Confirmationis. Hanc auctoritatibus & rationibus probat Suarez, in *eadem disput. scilicet. 1.* Satis nobis est, quod baptismus sit in aua aliorum sacramentorum: ita ut nemo sit eorum capax, nisi baptizatus. Sic enim Ordo collaris ante baptismum non est sacramentum, ex cap. 1. & ult. De presbyt. non baptizato. Aceddit quod iuxta ante dicta Confirmatio perficiat baptizatum: & per consequens, illum praesupponat ut perfectibilem.

Tertia propositio est: Non expedire pueros confirmari ante usum rationis. Ratio est: quia hoc sacramentum non fuit institutum tanquam necessarium ad salutem: sed ad conferendum robur in pugna aduersus hostes, quibus in baptismo abrenunciamus: mundum, inquam carnem, & daemones: cuius pugna, ut iam diximus, homines ante usum rationis non sunt capaces. Et sic consuetudo obtinuit, ut ante eundem usum confirmatio non conferatur. Id quod ceremonia illa exigit, qua Episcopus confirmatum leuiter caedit, ut intelligat se ignominiam & tormenta pro Christo pati debere: nihil enim tale intingere potest, qui nondum habet rationis usum.

Si queras in qua aetate debeat puero sacramentum hoc conferri? Aliqui respondent, exigendam esse aetatem duodecim annorum: alij vero septem annorum. Vtrosque commemorat Suarez in *sequenti scilicet. 2.* Posteriorum autem, qui plures sunt & nobiliores, responso praeferenda videtur: tum ob rationes quas idem Author adfert, tum quia in eadem aetate septem annorum, dari potest prima tonsura, ut per aliquot iura tradit glossa ad cap. vltimum verbo infanti, De temporibus ordinat. in 6. Tunc quia illucescente rationis vsu, expedit non multum differre hoc sacramentum, sed puerum innocentem praesumere tanto auxilio, antequam grauius peccare incipiat. Quamquam, ut addit Suarez, ob aliquam grauem causam conueniens esse posset, ut vel tempus illud anteuertetur, vel aliud longius expectaretur, quod relinquatur prudentis arbitrio.

Quarta propositio est: Neminem debere vllum ordinem: immo nec primam tonsuram suscipere, qui non sit confirmatus. Hae habetur ex Concilio Trid. sess. 23. cap. 4. De reformatione. Quamquam ex Soto in *4. dist. 7. quest. vltima art. 8. proposit. 3. & dist. 24. quest. 1. art. 4. sub finem*, & Nauar. in Enchir. cap. 22. nu. 9. qui secus faceret non peccaret mortaliter, quia nec Concilium ipsum Trident. in prohibet sub alia censura, aut alia forma quae obligationem ad mortale indicet: solumque est indecentia quaedam: neque omisio Confirmationis secluso contemptu, ut postea dicitur, peccatum est de se mortale.

CAPVT V.

De praeepto suscipiendi Confirmationem.

SVM MARI VM.

- 25 Magna quidem varietas est opinionum de difficultate, An suscipio Confirmationis sit in praeepto: sed non esse, probabiliter teneri potest.
- 26 Obiectiones in contrarium cum solutionibus.
- 27 Quatenus peccetur omissione Confirmationis.

MAGNA controuersia est inter Doctores, num fidelibus baptismus impositum sit siue a Christo, siue ab Ecclesia praeeptum suscipiendi Confirmationis sacramentum. De qua Suarez *disput. 38. scilicet. 1.* refert quatuor sententias diuersas, ac bene illas ponderans amplectitur eam quae negat esse tale aliquod praeeptum, quia nullum habetur, non modo ex Scriptura sacra, sed nec ex traditione. Nam quod Sancti Patres aiunt sacramentum hoc requiri ad plenitudinem

NAL
SIS
P...

teu perfectionem hominis Christiani: vel ut quis simpliciter Christianus dici possit: intelligendum est de plenitudine abundantia: qua quis non modo Christi miles est, & verus Christianus: sed etiam Christianus ad pugnam abundanter roboratis: non vero de plenitudine sufficientia: seu necessariorum ad constituendum aliquem sufficienter in esse hominis Christiani: quia per baptismum talis plenitudo habetur.

26. Neque est quod quis obiiciat, sacramenti huius institutionem esse à Christo, non enim aliquid est in præcepto positum eo ipso quod institutum sit à Christo, ut patet de lauatione pedum & de consiliis Evangelicis. Nec ite est quod quis obiiciat eiusdem sacramenti finem: perseverantiam, inquam, in fide, & obsequio Christi: Nam etsi id ipsum sacramentum sit ad talem finem valde utile, non est tamen necessarium: cum sint alia media ad illum consequendum: ut oratio, & aliorum bonorum operum exercitium. Nec demum est quod obiiciat quis communem Ecclesiam vsum: non enim solent communiter fideles ad hoc sacramentum suscipiendum induci, tanquam obligati necessitate imposta: sed tanquam inuitati ad id quod est ipsius valde bonum & utile. Vnde nullis censuris adstringi solent, neque vrgeri aliis mediis indicantibus necessitatem impostam. Nec etiam procuratur, ut in articulo mortis constituti illud suscipiant, si nondum susceperint: quod fieri omnino deberet si de suscipiendo datum esset præceptum diuinum. Ipsum enim saltem pro eo tempore obligaret, idque sub mortali, quandoquidem esset de re grati. Nec item esse datum præceptum mere Ecclesiasticum, ex eo patet, quod Ecclesia in materia sacramentorum, non solet vsum præcipere quoad eius substantiam, sed solum determinare tempus in quo is exercendus sit. In vsu autem huius sacramenti, nullum tempus determinauit.

27. Ex his (quandoquidem peccatum non est sine præcepti transgressione) consequens est, quod D. Thomas satis aperte indicat *quest. 72. art. 8. ad 4.* & citatis pluribus aliis habet loco citato Suarez: non esse de se peccatum mortale, sacramentum istud ex negligentia aut verocundia, secluso contemptu, omittere, etiam toto vitæ tempore. Ex accidenti autem, *addit idem*, tum veniale, tum mortale peccatum esse potest. Veniale quidem eo nomine, quod talis omisio censetur irrationabilis quædam prodigalitas spiritualis, & quædam temeritas in adeundo certamine fidei sine tali adiumento. Mortale vero ratione contemptus, si quis pro nihilo ducat hoc sacramentum, aut effectum illius, aut vile vel puerile existimet se illi subicere. Item ratione scandali, si quis ita se gerat publice, ut aliis exhibeat speciem contemptus. Ad demum ratione conscientia, si quis persuaderet sibi, se non posse sine hoc medio, tentationem contra fidem vincere, aut se in mortali periculo esse, ne in tormentis superetur destitutus tali auxilio, illudque negligat nihilominus.

CAPVT VI.

De effectibus Confirmationis, ac dispositionibus requisitis ad eorum consecutionem.

SUMMARIUM.

- 28 Effectus confirmationis, specialis gratia sacramentalis & character.
- 29 De modo quo in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione datur gratia.
- 30 De modo quo datur ex accidenti.
- 31 In susceptione eiusdem sacramenti auxilium Spiritus sancti, quo modo datur.
- 32 De charact. rer. quod non possit iterari in eodem homine, sique iterare tentet quis, nisi faciat grauius peccet, non tamen fiat irregularis.
- 33 Dispositiones ad eorundem effectuum productionem requisitæ.
- 34 Ignoranti peccati non sufficit sine penitentia: quam nec sufficit attritionem esse, nisi bona fide existimet contritio.
- 35 Is qui existimat se non esse contritum, debet confiteri ante susceptionem huius sacramenti. Et quod distractio cogitans in eadem susceptione, non impediatur de se illius effectum.

28. DVPLIX est effectus sacramenti Confirmationis: v. n. conferre aliquam gratiam sanctificantem, ultra quam conferat baptismus: nam est vere & proprie sacramentum, ex Concil. Trid. sess. 7. can. 1. De Confirm. ipsumque à baptismo distinctum, iuxta can. 1. & 3. De sacram. in genere; eadem sess. Quare confert gratiam ex sequenti can. 6. eamque distinctam ab illa quam baptismus confert prout satis indicatur verbis illis in cap. Spiritus sanctus, De consecr. dist. 5. In baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam. In baptismo abluimur, post baptismum roboramur. Accedit ratio quia oportet vnum quodque speciale sacramentum ad proprium finem ordinari, & specialem gratiam tali fini accommodatam conferre, qualis est quoad hoc sacramentum, specialis Spiritus sancti protectio, & auxilium ad veram fidem constantem tenendam, & profitendam. Alter effectus est character, hoc est, spirituale quoddam & indelebile signum, quod susceptione confirmationis in anima imprimi definitur à Concilio Florent. in Instruct. Armenorum, & in Concil. Trid. sess. 7. De sacram. in genere can. 9. De his suo more late Suarez, *disput. 34.*

29. Sed sufficit de prioribus notare ex sententia D. Tho. 3. *part. quest. 72. art. 7. ad 2.* in hoc sacramento per se, & ex ipsius institutione, non dari gratiam, nisi secundum augmentum. Ratio est, quam habet Suarez *sect. 2. disto 2.* quod sola ea sacramenta ex sua institutione conferant primam gratiam, quæ instituntur ad peccata remittenda: quandoquidem peccatum mortale sine gratia non excluditur ab anima, neque ipsum potest eam illa in hac manere, taliaque sacramenta tantum sunt duo quæ sacramenta mortuum ea de causa dicuntur, nempe baptismus, qui solus ex sacramentis instituitur ad remissionem peccati originalis, & actualium ante ipsum commissorum; atque penitentia, quæ est solum sacramentum de se institutum ad tollenda peccata mortalia post baptismum commissa, ut patet ex doctrina quæ de ea datur à Concil. Trid. sess. 14. præsertim cap. 1. & can. 1. & 2. Quæ cum ita sint, relinquuntur, confirmationem ex sua institutione, tanquam vnum ex sacramentis viuorum, conferre tantummodo gratiæ augmentum, non autem primam gratiam; qua scilicet ex iniustis tanquam ex mortuo viuus efficiatur.

30. Per accidens tamen fieri potest, ut talem quoque gratiam conferat: nempe, ut *Thom. loco cit. addit*, quando alicuiam suscipienti, aliquod peccatum mortale quo maculatur, non venit in mentem, ut de eo doleat; vel si in mentem veniat, de eo que doleat, non tamen per contritionem perfectam, sed solum per attritionem. Tunc enim sacramentum supplet defectum illum, nisi in consideratio ea inexcusabilis esset, aut in suscipiente vigeret adhuc aliquis affectus peccati mortalis, excludens firmum propositum non peccandi de cætero. De eodem affectu dubium moueri solet, an eiusmodi gratia sit maior ea, quæ datur per baptismum. Cuius tractationem tanquam speculationis scholasticæ relinquemus videndam satis plenam apud Suarezium in eadem *sect. 2.*

31. Non est vero tacendum quod idem ibid. in fine monet effectum auxilii Spiritus sancti, ipsa Confirmationis collatione dari in sua radice: tanquam iure accepto ad illud: re ipsa autem temporibus opportunis, iuxta diuinæ sapientiæ dispositionem, dari consentaneum fini istius sacramenti, hoc est corroborationi ad fidem veram tenendam ac profitendam. Tuncque ut infallibiliter datur, necessarium esse non apponere obicem peccati mortalis: sicut & id ipsum necessarium fuit, ut in sacramenti susceptione, gratia daretur.

32. De posteriore effectu disputari solet, An talis character sit qualitas noua distincta re ipsa à characterè baptismali, vel solum illius quidam modus & perfectio. Sed neque in eo, ut speculationis quoque scholasticæ, necesse est non immorari. Videri potest Suarez, in *cat. disput. 34. sect. 1.* Sufficit notare, cum eo ipso effectu coniunctum esse, ut hoc sacramentum nequeat in eodem homine iterari: id quod certum est de fide ex Concilio Florent. in Instruct. Armenorum versu hæc omnia: & ex Concil. Trid. sess. 7. De sacramentis in genere can. 9. Atque si quis tentet idem sacramentum eidem homini iterato ministrare, nihil faciet, graueque sacrilegii peccatum committet. Per quod an irregularitatem

REGI
PRA
EDR
E